

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.25

Hely

Idő

"1922"

Személy

Szerző:

Cím: *Miből él a pesti orvos?*

Forrás:

Világ

Pap.

(Hely)

1922. VII/24

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Miből él a pesti orvos?

(A *Világ* tudósítójától.) Hivatlanul és váratlanul toppant be hozzám és egyenesen a tárgyra tért:

— Megirtad a *Világban*, hogy miből él a pesti ügyvéd. Jól tetted és igazad van. Elhiszem, hogy a pesti ügyvédek nagyrésze nyomorog. De, ha van ügyvédnomor, van orvosnyomor is. sőt merem állítani, hogy az orvosok nyomora sokkal nagyobb, mint az ügyvédeké.

Nem akartam bíró lenni ebben a szomoruan fájdalmas versengésben, inkább igyekeztem megnyugtani:

— Mindenkinek megvan a maga baja, aki elég ostoba volt ahhoz, hogy „intelligens“ legyen. Az ügyvéd, a tanár, a tisztviselő, az újságíró, a művész és az orvos is elhibázta a maga életét már a pályaválasztásnál — igaz, hogy akkor még nem gondolta, hogy Svájcban 3850 frankot adnak egymillió magyar koronáért. A megbomlott valutától nyomorog itt mindenki, akinek nincs módjában, hogy ezt a pusztulást is a maga hasznára fordítsa.

Nem hagyta magát:

— Az is igaz, minden igaz, de azért az orvosnyomor borzalmasabb minden intellektuel-nyomoruságnál. Elsősorban azért, mert az orvos lelki harmóniájától és testi egyensúlyozottságától emberek élete függ. Hogyan gyógyítson az az orvos, akinek házbérgondjai vannak, vagy nem tudja, hogy miből fog másnap ebédelni? De az még szerencsés, akinek házbérgondjai vannak, mert nagyon sok fiatal orvos tengődik Pesten, akinek lakása sincs és butorozott albérlésben lakik és rendel, már persze, ha van kinek.

Szinte lobogott benne az elkeseredés, úgy folytatta:

— A háború és a forradalmak annyira lezüllesztették az emberi életet, hogy ma a gyótródó betegek is csak a legvégső esetben fordulnak orvoshoz. A középosztálynak nincs pénze orvosra még patikára, a mun-

kásosztály szerencsére el van látva a pénztárakban. A háziorvosságok kivészőfélben vannak és a házi orvosságok dominálnak. Csak az a néhány elszánt orvos keres, aki bűnre vetemedik és a esirázó emberi élet kioltására vállalkozik. Azoknak főszeszónjuk van most, amikor fiatal házaspárok ezrei szorulnak össze hónapok szobáiban és nem gondolhatnak a fajfenntartásra. Szerencsére és az orvosi kar morális dicséretére, nagyon kevesen vannak ilyenek; a legtöbb inkább nyomorog, semhogy ebben az aljas pénzkeresésben megpróbálna konkurrenciát csinálni.

Más hangnembe esapott át:

— Az ügyvédek könnyű, mert két pörösködő ember közül az egyiknek bizonyosan igaza van, de

még ha egyiknek sem volna, az ügyvédnek mindig és föltétlenül igaza van, mert a perköltség az övé. Az orvos ellenben az egészség zászlóirtatója és őre, neki arra kell vigyáznia, hogy az emberek ne legyenek betegek és az az érdeke, hogy betegek legyenek. A spanyoljárvány idején bezzeg nem voltak télenek az orvosok, de azért a jó sors mentsem meg még egyszer olyan borzalomtól, aminő a spanyol volt, akkor inkább mégis csak orvosnyomor legyen.

— Mégis miből éltek hát? — vetettem közbe, hogy ennek a furcsa morfondirozásnak véget vessék.

— Tőzsdézünk, barátom, tőzsdézünk.

Nevettem.

— Ne neves. Menj el egyszer a bankokba vagy a tőzsdébizományosokhoz és érdeklődjél. Száz kereskedő közül talán nyolevan tőzsdézik, száz orvos közül — kilencvenkilenc. Az orvos, akinek nincsen páciense, elmegy kommittáznak. Nem rossz foglalkozás, ha hossz van, de nem orvosnak való.

— Miért nem mennek vilákre azok, akik Pesten nem tudnak megélni? Hiszen sok helyütt napi járóföldre nincsen orvos!

— Ebben, beismerem, van igazság és ez a szemrehányás jogos, mert orvosnak lenni: küldetés,

hivatás, magasabb rendeltetés. De hallgass! csak meg a vidéki községi és körorvosokat, hogyan élnek ők! Hiszen egyebet sem hallani tőlük, csak jajszó! Azoknak is rosszul megy. Szegénytelenek kevesen vannak, ha a statisztikát, de fájdalmasan sokan, ha a megélhetési lehetőséget tekintjük.

— És ti, receptek írói, nem tudtok valami orvosságot?

— Nyomor ellen nincs orvosság. A mi betegségeink csak álbetegség, ha az ország sínylődését nézzük, alapjában véve jelentéktelen. Ha a közélet meggyógyul, meggyógyulunk mi is, előbb nem. Ha az emberek újra emberi életet élnek, akkor megszűnik az orvosok nyomorusága is. Addig legföljebb az a néhány szerencsés fiatal orvos segít magán, aki az egykori „Felix Austria“-t utánozza és jól házassodik.

Ujra nevetnem kellett.

— Szóval bandszül egy sokat betegeskedő család?

Ó is nevettek.

— Dehogy. Gazdagon nőszül és csinál valami szanatóriumfélét vagy társul valamelyikkel. Mert a szanatóriumok jól mennek. A szegény ember meghalni sem ér rá, a gazdagok ellenben még a betegeskedés luxusát is megengedhetik maguknak.

Radnóti József